

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 20, 2016

Nummer 20, 2016

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:951](#) 24-05-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:948](#) 24-05-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:865](#) 17-05-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:860](#) 17-05-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:864](#) 17-05-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:863](#) 17-05-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:861](#) 17-05-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:868](#) 17-05-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:857](#) 17-05-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:862](#) 17-05-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:866](#) 17-05-2016

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht over opzettelijk aanwezig hebben van cocaïne en opzettelijk voorhanden hebben van lidocaïne.

Het middel komt onder meer op tegen de motivering van de bewezenverklaring, voor zover deze betrekking heeft op het opzettelijk aanwezig hebben van drie zakjes cocaïne en dertig bolletjes cocaïne (feit 1) en het opzettelijk voorhanden hebben van lidocaïne (feit 2).

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 8 tot en met 12 is het middel in zoverre terecht voorgesteld.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:951

Zaaknummer: 15/03332

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 2 OW

RECHTSPRAAK

Het hof was niet bevoegd te bevelen dat het verhoor van de getuige buiten aanwezigheid van de raadsman van de verdachte zou plaatsvinden.

Advocaat-generaal A.E. Hartevelt heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt over de beslissing van het hof om [getuige 1] ter terechtzitting met gesloten deuren en buiten aanwezigheid van de verdachte en zijn raadsman te horen omtrent de reden van zijn weigering een verklaring als getuige af te leggen.

Het hof heeft de bevoegdheid op de gronden als vermeld in artikel 269 lid 1 Sv te bevelen dat een gedeelte van de behandeling van de zaak met gesloten deuren plaatsvindt. De wet voorziet echter noch in die bepaling noch in de bepalingen betreffende het ter terechtzitting horen van getuigen (artikel 292 tot en met 297 Sv) in een zo verstrekkende beperking van de openbaarheid dat het horen van een getuige buiten aanwezigheid van de raadsman van de verdachte kan geschieden. Het oordeel van het hof dat het bevoegd was te bevelen dat het verhoor van de getuige buiten aanwezigheid van de raadsman van de verdachte zou plaatsvinden, getuigt derhalve van een onjuiste rechtsopvatting. Het middel klaagt hierover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:948

Zaaknummer: 14/06442

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu, V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: P.M. Rombouts

Wetsartikelen: 269 Sv

RECHTSPRAAK

De strafmotivering van het hof voldoet niet aan de motivering die vereist is bij het dadelijk uitvoerbaar verklaren van de bijzondere voorwaarden.

Het middel klaagt erover dat het hof toepassing heeft gegeven aan artikel 14e lid 1 Sr en heeft bevelen dat de gestelde bijzondere voorwaarden en het reclasseringstoezicht dadelijk uitvoerbaar zijn.

Artikel 14e lid 1 Sr luidt:

‘De rechter kan bij zijn uitspraak, ambtshalve of op vordering van het openbaar ministerie, bevelen dat de op grond van artikel 14c gestelde voorwaarden en het op grond van artikel 14d uit te oefenen toezicht, dadelijk uitvoerbaar zijn, indien er ernstig rekening mee moet worden gehouden dat de veroordeelde wederom een misdrijf zal begaan dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen.’

Een rechterlijke uitspraak mag in de regel pas ten uitvoer worden gelegd nadat zij onherroepelijk is geworden. De in artikel 14e Sr voorziene uitzondering op deze regel met betrekking tot de dadelijke uitvoerbaarheid van de op grond van artikel 14c Sr gestelde bijzondere voorwaarden dan wel het op grond van artikel 14d Sr uit te oefenen toezicht kan voor de veroordeelde verstrekkende gevolgen hebben. Mede gelet daarop zal de rechter in de motivering van zijn bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid ervan blijken dienen te geven zich ervan te hebben vergewist dat aan de in artikel 14e Sr gestelde voorwaarden is voldaan (vgl. HR 10 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:537, NJ 2015/236).

Het bestreden arrest en in het bijzonder hetgeen onder 2.2.2 is weergegeven voldoen niet aan deze motiveringsverplichting. Het middel is gegrond.

Mede in aanmerking genomen dat de bewezenverklarde gedragingen naar hun aard niet gericht zijn tegen of gevaar veroorzaken voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen, zal de Hoge Raad om redenen van doelmatigheid de zaak zelf afdoen en voormeld bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid, vernietigen. Anders dan in het middel wordt

betoogd, bestaat geen aanleiding om de proeftijd te bekorten.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, doch uitsluitend ten aanzien van het bevel dat de in de bestreden uitspraak vermelde bijzondere voorwaarden en het reclasseringstoezicht dadelijk uitvoerbaar zijn en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:863

Zaaknummer: 15/00785

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J.M. Lintz

Wetsartikelen: 14e Sr

RECHTSPRAAK

Het middel dat het hof het draagkrachtverweer niet als uitdrukkelijk onderbouwd standpunt heeft opgevat, faalt.

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inzake de draagkracht van de betrokkene.

In beginsel dient de draagkracht aan de orde te worden gesteld in de executiefase. In het ontnemingsgeding kan de draagkracht alleen dan met vrucht aan de orde worden gesteld indien aanstonds duidelijk is dat de betrokkene op dat moment en in de toekomst geen draagkracht heeft of zal hebben (vgl. HR 27 maart 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZ7747, NJ 2007/195).

Het hof heeft het aangevoerde kennelijk niet opgevat als een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt in de zin van artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:860

Zaaknummer: 15/00779

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J.M. Lintz

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht dat het hof heeft verzuimd te beslissen op het verweer dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden.

Het middel klaagt dat het hof heeft verzuimd te beslissen op het verweer dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden.

Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep heeft de raadsman van de verdachte aldaar het woord gevoerd overeenkomstig de aan het proces-verbaal gehechte pleitnota. Deze pleitnota houdt in:

‘Tot slot merk ik nog op dat ten tijde van de eerste behandeling van zijn zaak in cassatie de redelijke termijn van artikel 6 EVRM is geschonden doordat er meer dan 16 maanden zijn verstreken tussen het instellen van het cassatieberoep en de uitspraak van de Hoge Raad. Dit moet leiden tot strafvermindering.’

Hetgeen door de raadsman ter terechtzitting in hoger beroep naar voren is gebracht met betrekking tot de overschrijding van de redelijke termijn kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan als een standpunt dat duidelijk, door argumenten geschraagd en voorzien van een ondubbelzinnige conclusie ten overstaan van het hof naar voren is gebracht. Het hof is in zijn arrest van dit uitdrukkelijk onderbouwde standpunt afgeweken, maar heeft, in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen opgegeven die daartoe hebben geleid. Dat verzuim heeft ingevolge artikel 359 lid 8 Sv nietigheid tot gevolg.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad zal de zaak om doelmatigheidsredenen zelf afdoen. De op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken houden ten aanzien van het procesverloop in hetgeen is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.2. Tussen het instellen van het – eerste – beroep in cassatie op 17 mei 2011 en 9 oktober 2012, de datum waarop door de Hoge Raad op dat beroep uitspraak is gedaan, zijn meer dan zestien maanden verstreken. In cassatie wordt ervan uitgegaan dat daarmee de redelijke termijn van

berechting als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. De door het hof opgelegde gevangenisstraf van twaalf jaren wordt in verband daarmee verminderd tot elf jaren en elf maanden.

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van elf jaren en elf maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en vermindert deze in die zin dat deze elf jaren en acht maanden belooft.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:865

Zaaknummer: 15/00788

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: M.C. van Linde

RECHTSPRAAK

Vrijspraak neuroloog niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

De middelen klagen in de kern genomen in de eerste plaats dat het hof een onjuiste uitleg heeft gegeven aan de in de tenlastelegging voorkomende term ‘opzettelijk’ en in de tweede plaats dat het hof zijn oordeel dienaangaande op onbegrijpelijke wijze heeft gemotiveerd.

Ingeval de rechter die over de feiten oordeelt het tenlastegelegde bewezen acht, is het aan die rechter voorbehouden om, binnen de door de wet getrokken grenzen, van het beschikbare materiaal datgene tot bewijs te bezigen wat deze uit het oogpunt van betrouwbaarheid daartoe dienstig voorkomt en terzijde te stellen wat hij voor het bewijs van geen waarde acht. Deze beslissing inzake die selectie en waardering, die – behoudens bijzondere gevallen – geen motivering behoeft, kan in cassatie niet met vrucht worden bestreden. Hetzelfde heeft te gelden in het tegenovergestelde geval dat de rechter op grond van de aan hem voorbehouden selectie en waardering van het bewijsmateriaal tot de slotsom komt dat vrijspraak moet volgen. Hieruit volgt dat het oordeel betreffende het al dan niet bewezen zijn van het tenlastegelegde, met de daartoe gegeven motivering, niet onbegrijpelijk genoemd zal kunnen worden op de grond dat het beschikbare bewijsmateriaal – al dan niet in verband met een andere uitleg van gegevens van feitelijke aard – een andere (bewijs)beslissing toelaat (vgl. HR 4 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5061, NJ 2004/480).

In zijn arrest van HR 25 maart 2003, ECLI:NL:HR:2003:AE9049, NJ 2003/552 heeft de Hoge Raad het volgende overwogen:

‘Voorwaardelijk opzet op een bepaald gevolg (...) is aanwezig indien de verdachte zich willens en wetens heeft blootgesteld aan de aanmerkelijke kans dat dat gevolg zal intreden.

De beantwoording van de vraag of de gedraging de aanmerkelijke kans op een bepaald gevolg in het leven roept, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval, waarbij betekenis toekomt aan de aard van de gedraging en de omstandigheden waaronder deze is verricht. Er is geen grond de inhoud van het begrip “aanmerkelijke kans” afhankelijk te stellen van de aard van het gevolg. Het zal in alle gevallen moeten gaan om een kans die naar algemene ervaringsregelen aanmerkelijk is te achten.

Voor de vaststelling dat de verdachte zich willens en wetens heeft blootgesteld aan zulk een kans is niet alleen vereist dat de verdachte wetenschap heeft van de aanmerkelijke kans dat het gevolg zal intreden, maar ook dat hij die kans ten tijde van de gedraging bewust heeft aanvaard (op de koop toe heeft genomen). Uit de enkele omstandigheid dat die wetenschap bij de verdachte aanwezig is dan wel bij hem moet worden verondersteld, kan niet zonder meer volgen dat hij de aanmerkelijke kans op het gevolg ook bewust heeft aanvaard, omdat in geval van die wetenschap ook sprake kan zijn van bewuste schuld.

Van degene die weet heeft van de aanmerkelijke kans op het gevolg, maar die naar het oordeel van de rechter ervan is uitgegaan dat het gevolg niet zal intreden, kan wel worden gezegd dat hij met (grove) onachtzaamheid heeft gehandeld maar niet dat zijn opzet in voorwaardelijke vorm op dat gevolg gericht is geweest.

Of in een concreet geval moet worden aangenomen dat sprake is van bewuste schuld dan wel van voorwaardelijk opzet zal, indien de verklaringen van de verdachte en/of bijvoorbeeld eventuele getuigenverklaringen geen inzicht geven omtrent hetgeen ten tijde van de gedraging in de verdachte is omgegaan, afhangen van de feitelijke omstandigheden van het geval. Daarbij zijn de aard van de gedraging en de omstandigheden waaronder deze is verricht, van belang. Bepaalde gedragingen kunnen naar hun uiterlijke verschijningsvorm worden aangemerkt als zo zeer gericht op een bepaald gevolg dat het – behoudens contra-indicaties – niet anders kan zijn dan dat de verdachte de aanmerkelijke kans op het desbetreffende gevolg heeft aanvaard.'

Blijkens zijn onder 2.2 weergegeven overwegingen heeft het hof bij de beantwoording van de vraag of de verdachte opzettelijk heeft gehandeld, het toetsingskader tot uitgangspunt genomen dat onder 3.2.2 is weergegeven. Het hof heeft vervolgens de verklaring van de verdachte, inhoudende – kort gezegd – dat hij te goeder trouw heeft gehandeld en niet opzettelijk verkeerde diagnoses heeft gesteld, niet ongeloofwaardig geacht en onder meer op grond van die verklaring geoordeeld dat de verdachte ten tijde van zijn handelen niet bewust de aanmerkelijke kans op letsel en/of benadeling van de gezondheid en op het in hulpeloze toestand brengen en/of laten heeft aanvaard, zodat het tenlastegelegde opzet niet bewezen kan worden verklaard. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat, met de aan het hof als feitenrechter voorbehouden waardering van het voorhanden bewijsmateriaal verweven, oordeel is ook niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. Dat de verdachte heeft gehandeld in zijn hoedanigheid van neuroloog, maakt dit – anders dan de middelen kennelijk tot uitgangspunt nemen – niet anders. Dit oordeel draagt de gegeven vrijspraak zelfstandig zodat hetgeen het hof voor het overige heeft overwogen, buiten bespreking kan blijven.

De middelen zijn tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:862

Zaaknummer: 15/03432

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: V.A. Groeneveld

Wetsartikelen: 255 Sr, 257 Sr, 300 Sr en 301 Sr

RECHTSPRAAK

De enkele vrijspraak van de medeverdachte vormt niet een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 sub c Sv.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat het onderzoek van de zaak zou hebben geleid tot vrijspraak indien de politierechter bekend zou zijn geweest met de motivering van de op 4 november 2015 door het Gerechtshof Den Haag uitgesproken vrijspraak van de medeverdachte [betrokkene]. Het desbetreffende, bij de aanvraag gevoegde en inmiddels onherroepelijk geworden arrest houdt – voor zover voor de beoordeling van de aanvraag van belang – het volgende in:

‘Bij de Sociale Recherche heeft [aanvraagster] ook voor de verdachte belastende verklaringen afgelegd. Deze verklaringen heeft zij later ingetrokken. Hoewel de belastende verklaringen van [aanvraagster] vraagtekens oproepen, vinden zij naar het oordeel van het hof onvoldoende steun in de overige stukken van het dossier om te kunnen concluderen dat de verdachte in of omstreeks de ten laste gelegde periode (feitelijk) op een ander adres verbleef dan het adres welke hij ten behoeve van zijn uitkering aan de gemeente als verblijfadres heeft opgegeven en/of een gezamenlijke huishouding heeft gevoerd met [aanvraagster].

Naar het oordeel van het hof is derhalve niet wettig en overtuigend bewezen hetgeen aan de verdachte is ten laste gelegd, zodat de verdachte daarvan behoort te worden vrijgesproken.’

De enkele vrijspraak van de medeverdachte van de aanvraagster vormt niet een gegeven als onder 3.1 bedoeld. In de tekst noch de geschiedenis van de totstandkoming van de herzieningsregeling zijn aanknopingspunten te vinden voor een dergelijke uitleg van artikel

457 lid 1 aanhef en onder c Sv. De gronden waarop de vrijspraak steunt, kunnen weliswaar onder omstandigheden zo een gegeven opleveren, maar te dezen is van dergelijke omstandigheden niet gebleken (vgl. HR 10 september 2013, ECLI:NL:HR:2013:673, *NJ* 2014/373).

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:868

Zaaknummer: 16/01024

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman en J. de Hullu

Advocaten: J.M. Lintz

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

***Uit de bewijsvoering van het hof volgt niet dat bij de
bewezenverklaarde gedraging sprake is van uitbuiting.***

Het middel bevat de klacht dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, de handelingen van de verdachte heeft aangemerkt als mensenhandel.

Mede gelet op de wetsgeschiedenis en in aanmerking genomen dat handelen in strijd met artikel 273f lid 1 aanhef en onder 3° Sr wordt gekwalificeerd als ‘mensenhandel’ en wordt bedreigd met een gevangenisstraf van acht jaren, moet worden aangenomen dat de in het derde onderdeel omschreven gedragingen alleen strafbaar zijn als zij zijn begaan onder omstandigheden waarbij uitbuiting kan worden verondersteld (vgl. HR 24 november 2015, ECLI:NL:HR: 2015:3309).

Dit brengt mee dat die gedragingen eerst dan als ‘mensenhandel’ kunnen worden bestraft indien uit de bewijsvoering volgt dat voldaan is aan voormelde voorwaarde dat zij zijn begaan onder omstandigheden waarbij uitbuiting kan worden verondersteld. ‘Uitbuiting’ moet worden aangemerkt als een impliciet bestanddeel van artikel 273f lid 1 aanhef en onder 3° Sr (vgl. HR 5 april 2016, ECLI:NL:HR:2016:556 ten aanzien van het vierde onderdeel van artikel 273f lid 1 Sr).

Uit de bewijsvoering van het hof volgt niet dat bij de bewezenverklaarde gedraging sprake is van uitbuiting. Voor zover het middel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep in zoverre opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:857

Zaaknummer: 14/05782

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en V. van den Brink

Advocaten: B. Vermeirssen

Wetsartikelen: 273f Sr

RECHTSPRAAK

's Hofs aantekening van het mondelinge arrest bevat ten onrechte noch een beslissing omtrent de strafbaarheid van de verdachte noch een vermelding van de bijzondere redenen die de straf heeft bepaald.

Het middel klaagt onder meer dat 's hofs aantekening van het mondelinge arrest ten onrechte noch een beslissing bevat omtrent de strafbaarheid van de verdachte noch een vermelding van de bijzondere redenen die de straf heeft bepaald.

De aantekening van een mondeling arrest van de enkelvoudige kamer van een hof dient ingevolge artikel 425 lid 3 Sv te voldoen aan de eisen die zijn gesteld in de Regeling aantekening mondeling vonnis door politierechter, kinderrechter, economische politierechter, de kantonrechter en de enkelvoudige kamer voor behandeling in strafzaken in hoger beroep van 2 oktober 1996 (*Stcrt.* 1996, 197, hierna: de Regeling).

Artikel 3 van de Regeling houdt onder h en onder j in dat de aantekening de navolgende gegevens dient te bevatten:

'h. beslissing omtrent de strafbaarheid van de verdachte(n) en het (de) feit(en), eventueel met de gronden daarvoor;

(...)

j. opgelegde straf(fen) of maatregel(en) met vermelding van de bijzondere redenen die de straf(fen) hebben bepaald of tot de maatregel(en) hebben geleid. Verder in de voorkomende gevallen opgave van de strafmotiveringseisen, genoemd in art. 359, vierde, zesde, zevende en achtste lid, Sv.'

Het middel klaagt terecht dat 's hofs aantekening van het mondelinge arrest niet voldoet aan voormelde eisen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend voor zover het hof heeft verzuimd te beslissen omtrent de strafbaarheid van de verdachte alsmede wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre

opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:866

Zaaknummer: 15/02050

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 425 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft de verwerping van het beroep op noodweer ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op (putatief) noodweer en noodweerexces.

Wat betreft culpa in causa en noodweer(exces) moet het volgende worden vooropgesteld. Gedragingen van de verdachte die aan de wederrechtelijke aanranding door het latere slachtoffer zijn voorafgegaan, kunnen in de weg staan aan het slagen van een beroep op noodweer of noodweerexces, maar slechts onder bijzondere omstandigheden. Van zulke bijzondere omstandigheden kan bijvoorbeeld sprake zijn indien de verdachte de aanval heeft uitgelokt door provocatie van het latere slachtoffer en hij aldus uit was op een confrontatie, of wanneer hij willens en wetens de confrontatie met het slachtoffer heeft gezocht en een gewelddadige reactie van het slachtoffer heeft uitgelokt. De enkele omstandigheid dat een verdachte zich willens en wetens in een situatie heeft begeven waarin een agressieve reactie van het latere slachtoffer te verwachten viel of dat een verdachte zich in verband met een mogelijke aanval van het slachtoffer als voorzorgsmaatregel van een illegaal vuurwapen had voorzien, is daartoe evenwel onvoldoende (vgl. HR 22 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:456, r.o. 3:7.1).

Het hof heeft geoordeeld dat de gedragingen van [betrokkene 1] kunnen worden gekwalificeerd als een ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding van verdachtes lijf, maar dat aan de verdachte geen beroep op noodweer toekomt omdat hij 'de confrontatie en de kans op escalatie bewust [heeft] opgezocht, terwijl hij er ook voor had kunnen kiezen dit niet te doen'. Die enkele omstandigheid is echter niet voldoende om te kunnen aannemen dat hier sprake is van zodanige 'eigen schuld' als onder 3.2 bedoeld dat dit aan aanvaarding van het beroep op noodweer(exces) in de weg staat. Het oordeel van het hof dat aan de verdachte om die reden geen beroep op noodweer toekomt, is niet toereikend gemotiveerd.

Voor zover het middel hierover klaagt, is het gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof

Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:864

Zaaknummer: 15/01386

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: M. van Stratum

RECHTSPRAAK

De verdachte wordt niet-ontvankelijk verklaard in zijn cassatieberoep, nu namens hem niet tijdig een schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:861

Zaaknummer: 15/00782

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Wetsartikelen: 437 Sv